De oude man op het bankje

De oude man op het bankje

Boek 2

Wij zijn de tijden

Karl van Hees

De oude man op het bankje - Boek 2

Wij zijn de tijden

Tekst en copyright © 2026 Karl van Hees
Alle rechten voorbehouden.
Simpelveld, 2026
Omslagontwerp: Karl van Hees
Eerste druk: 2026
ISBN: 9789403950563

Uitgegeven via Bookmundo
www.karlvanhees.nl

Inhoud

Voorwoord 7
Inleiding 10
Deel I — Stormen van onze tijd 13
Hoofdstuk 1 — De man met het ene been 14
Hoofdstuk 2 — De schreeuw van deze tijd 21
Hoofdstuk 3 — De deur die naar stilte openstaat 25
Hoofdstuk 4 — De leerschool van wachten en hoop 29
Hoofdstuk 5 — Komen wat komt 33
Hoofdstuk 6 — De oude man en de tijdgeest 36
Hoofdstuk 7 — De wachter aan de horizon 41
Deel II — Wat de wereld vertelt 47
Hoofdstuk 8 — Wij zijn de tijden 48
Hoofdstuk 9 — Ik zie, ik zie wat jij niet ziet 54
Hoofdstuk 10 — De regenboog van liefde 58
Hoofdstuk 11 — Het venster van het heilige licht 66
Hoofdstuk 12 — De lege kerk. Waar woont God? 78

Inhoud vervolg

Hoofdstuk 13 — Thuis 83
Hoofdstuk 14 — Het lege plein. De ruime leegte 87
Hoofdstuk 15 — De horizon van de wijsheid 90
Hoofdstuk 16 — Het geluk van het nietsdoen 93
Hoofdstuk 17 — Het gaat gewoon door 97
Deel III — De nieuwe morgen 110
Hoofdstuk 18 — De oude molen 111
Hoofdstuk 19 — De schat in de akker 117
Hoofdstuk 20 — De laatste oogst 124
Hoofdstuk 21 — De schilder werkt verder 129
Hoofdstuk 22 — Het oude bankje 135
Hoofdstuk 23 — De nieuwe morgen 140
Epiloog 146
Nawoord 149
Over de auteur 152
Laatste gedachte 154

Voorwoord

Soms eindigt een boek niet met het laatste hoofdstuk.

Soms begint het daar pas.

Toen De oude man op het bankje verscheen, dacht ik dat de oude man zijn verhaal had verteld. Hij had vele mensen ontmoet: een kind, een weduwe, een boer, een mijnwerker, een muzikant, een priester, een wetenschapper en vele anderen. Ieder bracht zijn eigen levensverhaal mee. Samen vormden zij een mozaïek van menselijke wijsheid.

Maar kort nadat het manuscript voltooid was, gebeurde er iets onverwachts.

Op een zonnige dag nam ik opnieuw plaats op het bankje. Daar ontmoette ik een man met één been. Hij vertelde over zijn bijzondere voertuig, over vrijheid, verlies en opnieuw leren leven. Terwijl wij spraken, voelde ik dat er een nieuw verhaal begon. Alsof het bankje zelf nog lang niet uitgesproken was.

Ik besefte dat de oude man niet alleen anderen iets te leren had.

Hij had zelf nog veel te leren.

Vanaf dat moment veranderde ook de richting van deze roman.

In het eerste boek stond vooral de vraag centraal:

Wie ontmoet de oude man?

In dit tweede boek verschuift de vraag langzaam naar:

Wat leert de oude man van het leven?

De wereld waarin hij leeft is immers niet meer dezelfde. Wij leven in een tijd waarin bijna alles tegelijk verandert. Technologie ontwikkelt zich sneller dan ooit. Kunstmatige intelligentie verandert ons dagelijks leven. Werk heeft het kantoor verlaten. Kerk en samenleving zoeken nieuwe vormen. De aarde warmt op. Grenzen verschuiven. Oude zekerheden verdwijnen en nieuwe vragen dienen zich aan.

De oude man kijkt niet met angst naar deze veranderingen.

Hij kijkt met verwondering.

Hij probeert te ontdekken wat de tijdgeest de mens wil leren.

Daarom zijn de ontmoetingen in dit boek anders. Ze gaan niet alleen over herinneringen, maar ook over de toekomst. Over wetenschap en geloof. Over stilte en kunstmatige intelligentie. Over de betekenis van gemeenschap. Over de schoonheid van het Limburgse heuvelland. Over dromen die soms meer waarheid bevatten dan de werkelijkheid van alledag.

En steeds opnieuw verschijnt er een schilderij.

Niet een schilderij van verf op doek, maar het onzichtbare schilderij dat ieder mens gedurende zijn leven maakt. Iedere ontmoeting voegt een nieuwe kleur toe. Iedere ervaring trekt een nieuwe lijn. Iedere keuze laat een spoor achter.

Dat is de diepste ontdekking van de oude man:

dat het leven zelf de schilder is, en wij tegelijk schilder én schilderij zijn.

Veel van wat u in dit boek zult lezen, is ontstaan uit echte ontmoetingen, uit gesprekken met ouderen, uit preken, wandelingen, gebeurtenissen en ervaringen die mij gedurende mijn leven als chemicus, diaken, pastor en schrijver zijn geschonken. De werkelijkheid en de verbeelding lopen daarbij soms ongemerkt in elkaar over. Juist daar ontstaat de ruimte waarin een roman meer kan zeggen dan een verslag.

Ik nodig u uit opnieuw plaats te nemen op het bankje.

Niet om antwoorden te vinden.

Maar om samen met de oude man opnieuw te leren kijken.

Want de grootste wijsheid is niet dat wij het leven begrijpen.

De grootste wijsheid is dat wij ons blijven verwonderen.

Inleiding

De schilder gaf nieuwe penselen, verf en inkt

Soms kondigt een nieuw hoofdstuk in het leven zich niet aan met grote woorden.

Het begint met een eenvoudige ontmoeting.

Het manuscript van De oude man op het bankje was nog maar net voltooid. Ik liep opnieuw naar het vertrouwde bankje, hoog boven het Limburgse heuvelland. De wind streek zacht over de velden. In de verte draaide de oude molen onverstoorbaar zijn wieken. Alles leek hetzelfde als altijd.

En toch voelde alles anders.

Alsof het bankje wist dat het verhaal nog niet af was.

Niet veel later verscheen de man met het ene been. Wat begon als een toevallig gesprek groeide uit tot een ontmoeting die een nieuwe richting gaf. Terwijl wij spraken, kwam er nog een wandelaar bij staan. Hij luisterde aandachtig. Er werd gelachen, verteld en nagedacht.

Aan het einde van het gesprek gebeurde er iets wat ik niet had kunnen bedenken.

De schilder verscheen.

Niet als iemand die een doek beschilderde, maar als een stille aanwezigheid die de schoonheid van het leven zichtbaar maakte. Zonder veel woorden reikte hij mij nieuwe penselen, verf en inkt aan.

“Je eerste schilderij is voltooid,” zei hij. “Maar het landschap verandert. De mensen veranderen. Jij verandert. Daarom is het tijd voor nieuwe kleuren.”

Ik keek naar de penselen in mijn hand.

Ik begreep dat hij niet over verf sprak.

Hij sprak over ervaringen.

Over ontmoetingen.

Over de woorden die nog geschreven moesten worden.

Sinds die dag kijk ik anders naar het bankje. Het is geen plaats waar verhalen eindigen. Het is een plaats waar telkens nieuwe verhalen geboren worden. Iedere wandelaar brengt een nieuwe kleur mee. Iedere ontmoeting laat een nieuwe penseelstreek achter op het grote schilderij van het leven.

In dit tweede boek gaat de oude man opnieuw zitten op zijn vertrouwde bankje.

Maar hij kijkt met andere ogen.

Hij ziet een wereld die sneller verandert dan ooit tevoren. Oude zekerheden verdwijnen. Nieuwe mogelijkheden dienen zich aan. Wetenschap, technologie, kunstmatige intelligentie, geloof, natuur en menselijke verbondenheid zoeken een nieuw evenwicht.

De oude man veroordeelt deze veranderingen niet.

Hij luistert.

Hij kijkt.

Hij probeert te verstaan wat de tijd zelf tegen de mens wil zeggen.

Zo wordt iedere ontmoeting opnieuw een penseelstreek op een schilderij dat nooit voltooid is.

Daarin ligt het geheim van het leven.

Dat de grote Schilder ons steeds opnieuw uitnodigt om verder te schilderen.

Met nieuwe penselen.
Met nieuwe verf.
Met nieuwe inkt.
En vooral...
met een hart dat open blijft voor verwondering.

Deel I — Stormen van onze tijd

Hoofdstuk 1 — De man met het ene been

Wanneer begint een nieuw verhaal?

Het manuscript was klaar.

De oude man zat op zijn vertrouwde bankje boven op de heuvel. Voor hem lag het Limburgse heuvelland, badend in het warme licht van een zomermiddag. In de verte tekenden de contouren van Vaals en Epen zich af tegen de horizon. De velden golfden zacht in de wind en boven de akkers zweefden enkele buizerds in grote cirkels door de lucht.

Op zijn schoot lag een map.

Daarin bevond zich het manuscript waar hij maandenlang aan had gewerkt. Vele uren had hij geschreven. Soms vroeg in de ochtend, wanneer de wereld nog stil was. Soms laat in de avond, wanneer alleen het licht van zijn bureaulamp nog brandde.

Nu was het af.

Hij voelde geen uitbundige vreugde. Eerder een rustige dankbaarheid. Alsof een lange wandeling ten einde was gekomen.

Hij keek naar het landschap.

“Zo,” zei hij zacht tegen zichzelf. “Dat was het dan.”

Maar het leven had andere plannen.

In de verte hoorde hij een vreemd geluid.

Het leek op een motor, maar toch ook weer niet. Het geluid kwam dichterbij. Niet hard, niet agressief, maar met een bijzondere toon die nieuwsgierig maakte.

Even later verscheen een voertuig op de weg die langs het bankje liep.

De bestuurder stopte, zette de motor uit en stapte af.

De oude man keek verbaasd.

Het voertuig leek op een motorfiets, maar had tegelijkertijd iets van een sportwagen. De bestuurder zette zijn helm af en trok zijn beschermende kleding uit.

Een wandelaar die toevallig passeerde bleef eveneens staan.

“Wat is dat voor een bijzonder ding?” vroeg hij.

De bestuurder glimlachte.

Hij leek gewend aan die vraag.

“Dat vragen mensen vaker.”

“Is het een motor of een auto?”

“Een beetje van allebei.”

De wandelaar liep nieuwsgierig om het voertuig heen.

“Prachtig.”

“Dat vond ik ook,” zei de bestuurder.

“Ik heb jarenlang met een zijspan gereden. Dat was mijn grote passie. Maar toen ik deze zag staan, was ik verkocht.”

Hij keek liefdevol naar zijn voertuig.

“Letterlijk en figuurlijk verkocht.”

De drie mannen moesten lachen.

Het gesprek ging verder.

Over techniek.

Over vrijheid.

Over wegen die je nog wilde rijden.

Over plaatsen waar je ooit geweest was.

En over plaatsen waar je nog altijd naar terugverlangde.

Na enige tijd vertelde de oude man dat hij zojuist een boek had afgerond.

“Vandaag?”

“Ja.”

“Dat is een mooie dag.”

“Dat is het zeker.”

De bestuurder keek hem onderzoekend aan.

“En wat gaat u nu doen?”

De oude man haalde zijn schouders op.

“Dat weet ik eigenlijk nog niet.”

De wandelaar lachte.

“Dan begint waarschijnlijk morgen het volgende boek.”

“Dat zou zomaar kunnen.”

De bestuurder keek opnieuw naar het landschap.

Toen zei hij plotseling:

“Misschien hebt u uw eerste hoofdstuk al gevonden.”

“Hoe bedoelt u?”

Hij wees naar zichzelf.

“Hier.”

De wandelaar begon te lachen.

“Dat klopt eigenlijk.”

“Waarover zou dat hoofdstuk dan moeten gaan?”

De bestuurder dacht even na.

Toen zei hij:

“Over de man met het ene been.”

Even werd het stil.